Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (třetího senátu)

15. listopadu 2012 *

Obsah

I – Právní rámec 4

A – Rezoluce 1373 (2001) Rady bezpečnosti Organizace spojených národů 4

B – Společný postoj 2001/931/SZBP 4

C – Nařízení (ES) č. 2580/2001 5

II – Skutečnosti předcházející sporu a sporné akty 6

III – Řízení před Tribunálem a napadený rozsudek 9

IV – Návrhová žádání účastníků řízení před Soudním dvorem 11

V – Ke kasačním opravným prostředkům 12

A – Ke kasačnímu opravnému prostředku navrhovatelky (C-539/10 P) 12

1. Argumentace účastníků řízení 12

2. Závěry Soudního dvora 12

B – Ke kasačnímu opravnému prostředku Nizozemského království (C-550/10 P) 13

1. Argumentace účastníků řízení 13

2. Závěry Soudního dvora 14

a) Výklad čl. 1 odst. 4 společného postoje 2001/931 15

b) Podmínky vyplývající z čl. 1 odst. 6 společného postoje 2001/931 16

C – K vedlejšímu kasačnímu opravnému prostředku tvrzenému navrhovatelkou ve věci C-550/10 P

VI – K žalobě před Tribunálem 18

* Jednací jazyk: nizozemština.

A – K prvnímu žalobnímu důvodu 18

B – K třetímu žalobnímu důvodu 19

C – Ke druhému a čtvrtému žalobnímu důvodu 20

1. Argumentace účastníků řízení 20

2. Závěry Soudního dvora 21

D – K pátému žalobnímu důvodu 22

1. Argumentace účastníků řízení 22

2. Závěry Soudního dvora 23

VII – K nákladům řízení 24

„Kasační opravný prostředek — Společná zahraniční a bezpečnostní politika — Boj proti terorismu — Omezující opatření namířená proti některým osobám a entitám — Zmrazení finančních prostředků — Společný postoj 2001/931/SZBP — Článek 1 odst. 4 a 6 — Nařízení (ES) č. 2580/2001 — Článek 2 odst. 3 — Zápis a ponechání organizace na seznamu osob, skupin a subjektů zapojených do teroristických činů — Podmínky — Rozhodnutí přijaté příslušným orgánem — Zrušení vnitrostátního opatření — Žaloba na neplatnost — Přípustnost žaloby — Právo na ochranu vlastnictví — Zásada proporcionality — Článek 253 ES — Povinnost uvést odůvodnění“

Ve spojených věcech C-539/10 P a C-550/10 P,

jejichž předmětem jsou dva kasační opravné prostředky na základě článku 56 statutu Soudního dvora Evropské unie, podané dne 18. listopadu 2010 a dne 23. listopadu 2010,

Stichting Al-Aqsa (C-539/10 P), se sídlem v Heerlenu (Nizozemsko), zastoupená J. G. Uiterwaalem a A. M. van Eikem, advocaten,

navrhovatelka,

přičemž dalšími účastníky řízení jsou:

Rada Evropské unie, zastoupená E. Finnegan, jakož i B. Driessenem a R. Szostakem, jako zmocněnci,

žalovaná v prvním stupni,

podporovaná

Nizozemským královstvím, zastoupeným C. M. Wissels a M. Bulterman, jako zmocněnkyněmi,

Evropskou komisí, zastoupenou S. Boelaert a P. van Nuffelem, jako zmocněnci, s adresou pro účely doručování v Lucemburku,

vedlejšími účastníky řízení v prvním stupni,

a

Nizozemské království (C-550/10 P), zastoupené C. M. Wissels a M. Noort, jako zmocněnkyněmi,

navrhovatel,

přičemž dalšími účastníky řízení jsou:

Stichting Al-Aqsa, se sídlem v Heerlenu (Nizozemsko), zastoupená A. M. van Eikem, advocaat,

žalobkyně v prvním stupni,

Rada Evropské unie, zastoupená E. Finnegan, jakož i B. Driessenem a R. Szostakem, jako zmocněnci,

žalovaná v prvním stupni,

Evropská komise, zastoupená S. Boelaert a P. van Nuffelem, jako zmocněnci, s adresou pro účely doručování v Lucemburku,

vedlejší účastnice v prvním stupni,

SOUDNÍ DVŮR (třetí senát),

ve složení R. Silva de Lapuerta, vykonávající funkci předsedkyně třetího senátu, K. Lenaerts, G. Arestis, J. Malenovský a T. von Danwitz (zpravodaj), soudci,

generální advokátka: V. Trstenjak,

vedoucí soudní kanceláře: A. Calot Escobar,

s přihlédnutím k písemné části řízení,

po vyslechnutí stanoviska generální advokátky na jednání konaném dne 6. června 2012,

vydává tento

Rozsudek

1 Svými kasačními opravnými prostředky se Stichting Al-Aqsa (dále jen „navrhovatelka“ nebo „žalobkyně“, C-539/10 P) a Nizozemské království (C-550/10 P) domáhají, aby Soudní dvůr zrušil rozsudek Tribunálu Evropské unie ze dne 9. září 2010, Al-Aqsa v. Rada (T-348/07, Sb. rozh. s. II-4575, dále jen „napadený rozsudek“), jímž Tribunál zrušil

— rozhodnutí Rady 2007/445/ES ze dne 28. června 2007, kterým se provádí čl. 2 odst. 3 nařízení (ES) č. 2580/2001 o zvláštních omezujících opatřeních namířených proti některým osobám a subjektům s cílem bojovat proti terorismu a zrušují rozhodnutí 2006/379/ES a 2006/1008/ES (Úř. věst. L 169, s. 58),

— rozhodnutí Rady 2007/868/ES ze dne 20. prosince 2007, kterým se provádí čl. 2 odst. 3 nařízení č. 2580/2001 a kterým se zrušuje rozhodnutí 2007/445 (Úř. věst. L 340, s. 100),

— rozhodnutí Rady 2008/583/ES ze dne 15. července 2008, kterým se provádí čl. 2 odst. 3 nařízení č. 2580/2001 a kterým se zrušuje rozhodnutí 2007/868 (Úř. věst. L 188, s. 21),

— Rozhodnutí Rady 2009/62/ES ze dne 26. ledna 2009, kterým se provádí čl. 2 odst. 3 nařízení č. 2580/2001 a kterým se zrušuje rozhodnutí 2008/583 (Úř. věst. L 23, s. 25), jakož i

— nařízení Rady (ES) č. 501/2009 ze dne 15. června 2009, kterým se provádí čl. 2 odst. 3 nařízení č. 2580/2001 a kterým se zrušuje rozhodnutí 2009/62/ES (Úř. věst. L 151, s. 14)

(dále jen souhrnně „sporné akty“), v rozsahu, v němž se tyto akty týkají navrhovatelky.

I – Právní rámec

A – *Rezoluce 1373 (2001) Rady bezpečnosti Organizace spojených národů*

2 Dne 28. září 2001 přijala Rada bezpečnosti Organizace spojených národů rezoluci 1373 (2001), ve které stanovila strategie pro boj proti terorismu všemi prostředky, a zejména pro boj proti financování terorismu. Odstavec 1 písm. c) této rezoluce mimo jiné stanoví, že všechny státy bezodkladně zmrazí finanční prostředky a jiné finanční nebo hospodářské zdroje osob, které páchají teroristické činy nebo se je pokusí spáchat nebo se zúčastní takových činů nebo napomáhají jejich spáchání, entit patřících těmto osobám nebo jimi ovládaných a osob a entit jednajících jménem nebo na příkaz těchto osob a entit.

3 Tato rezoluce neobsahuje seznam osob, vůči kterým se mají tato omezující opatření použít.

B – *Společný postoj 2001/931/SZBP*

4 K provedení rezoluce 1373 (2001) přijala Rada Evropské unie dne 27. prosince 2001 společný postoj 2001/931/SZBP o uplatnění zvláštních opatření k boji proti terorismu (Úř. věst. L 344, s. 93; Zvl. vyd. 18/01, s. 217).

5 Tento společný postoj se podle svého čl. 1 odst. 1 vztahuje „na osoby, skupiny a subjekty [entity], které jsou zapojeny do teroristických činů a jejichž seznam je uveden v příloze.“ Odstavec 2 tohoto článku vymezuje, co je třeba rozumět výrazy „osoby, skupiny a subjekty [entity], které jsou zapojeny do teroristických činů“.

6 Článek 1 odst. 3, 4 a 6 společného postoje 2001/931 zní takto:

„3. Pro účely tohoto společného postoje se rozumí ‚teroristickým činem‘ některé z následujících úmyslných jednání, které může vzhledem ke své povaze nebo souvislostem závažně poškodit zemi nebo mezinárodní organizaci, definované jako trestný čin podle vnitrostátních právních předpisů, bylo-li spácháno s cílem:

i) závažným způsobem zastrašit obyvatelstvo, nebo

ii) protiprávně přinutit vládu nebo mezinárodní organizaci, aby jednala určitým způsobem nebo aby se jednání zdržela, nebo

iii) závažným způsobem destabilizovat či zničit základní politické, ústavní, hospodářské nebo sociální struktury země nebo mezinárodní organizace:

[…]

k) účast na činnostech teroristické skupiny, například dodáváním informací nebo materiálních zdrojů nebo financováním jejích činností jakýmkoli způsobem s vědomím skutečnosti, že taková účast přispěje k trestné činnosti skupiny.

[…]

4. Seznam uvedený v příloze je vypracován na základě přesných informací nebo materiálů v příslušném spisu, ze kterých vyplývá, že příslušný orgán přijal na základě závažných a věrohodných důkazů nebo stop rozhodnutí ve vztahu k dotyčným osobám, skupinám a subjektům [entitám], které se týká zahájení vyšetřování nebo trestního stíhání za teroristický čin, pokus o spáchání teroristického činu, účast na něm nebo napomáhání k jeho spáchání nebo odsouzení za takové činy. Do seznamu mohou být zahrnuty osoby, skupiny a subjekty [entity] uvedené Radou bezpečnosti Organizace spojených národů jako osoby, skupiny a subjekty [entity] spojené s terorismem a proti nimž Rada bezpečnosti OSN nařídila sankce.

Pro účely tohoto odstavce se ‚příslušným orgánem' rozumí justiční [soudní] orgán, nebo pokud justiční [soudní] orgány nemají pravomoc v oblasti, které se týká tento odstavec, rovnocenný příslušný orgán v této oblasti.

[…]

6. Jména osob a subjektů [entit] na seznamu uvedeném v příloze se budou pravidelně, nejméně však jednou za šest měsíců, prověřovat s cílem zjistit, zda trvají důvody pro jejich uvedení v seznamu."

C – *Nařízení (ES) č. 2580/2001*

7 Vzhledem k nezbytnosti nařízení zajišťujícího na úrovni Společenství provádění opatření popsaných ve společném postoji 2001/931 přijala Rada nařízení (ES) č. 2580/2001 ze dne 27. prosince 2001 o zvláštních omezujících opatřeních namířených proti některým osobám a subjektům s cílem bojovat proti terorismu (Úř. věst. L 344, s. 70; Zvl. vyd. 18/01, s. 207).

8 Co se týče pojmu „teroristický čin", čl. 1 bod 4 tohoto nařízení odkazuje na definici uvedenou v čl. 1 odst. 3 společného postoje 2001/931.

9 Článek 2 nařízení č. 2580/2001 stanoví:

„1. Pokud není podle článků 5 a 6 povoleno jinak,

a) všechny finanční prostředky a jiné finanční a hospodářské zdroje patřící některé fyzické nebo právnické osobě, skupině nebo subjektu [entitě] uvedeným v seznamu podle odstavce 3 nebo jimi vlastněné nebo držené se zmrazují;

b) žádné finanční prostředky ani jiné finanční a hospodářské zdroje nesmějí být ani přímo ani nepřímo zpřístupněny žádné fyzické ani právnické osobě, skupině nebo subjektu [entitě] uvedeným v seznamu podle odstavce 3 nebo v jejich prospěch.

2. Pokud není v článcích 5 a 6 povoleno jinak, zakazuje se poskytovat finanční služby fyzické nebo právnické osobě, skupině nebo subjektu [entitě] uvedeným v seznamu podle odstavce 3 nebo v jejich prospěch.

3. Rada jednomyslně vypracuje, přezkoumává a mění seznam osob, skupin a subjektů [entit], na které se vztahuje toto nařízení, v souladu s čl. 1 odst. 4, 5 a 6 společného postoje 2001/931/SZBP; tento seznam obsahuje:

i) fyzické osoby, které páchají teroristické činy nebo se je pokusí spáchat, účastní se takových činů nebo napomáhají jejich spáchání;

ii) právnické osoby, skupiny nebo subjekty [entity], které páchají teroristické činy nebo se je pokusí spáchat, účastní se takových činů nebo napomáhají jejich spáchání;

iii) právnické osoby, skupiny nebo subjekty [entity] vlastněné nebo kontrolované jednou fyzickou nebo právnickou osobou, skupinou nebo subjektem nebo více fyzickými nebo právnickými osobami, skupinami nebo subjekty [entitami] uvedenými v bodech i) a ii), nebo

iv) fyzické nebo právnické osoby, skupiny nebo subjekty [entity] jednající jménem nebo na pokyn jedné fyzické nebo právnické osoby, skupiny nebo subjektu [entity] nebo několika fyzických nebo právnických osob, skupin nebo subjektů [entit] uvedených v bodech i) a ii).“

10 Původní znění seznamu stanoveného v čl. 2 odst. 3 nařízení č. 2580/2001 (dále jen „sporný seznam“) bylo vytvořeno rozhodnutím Rady 2001/927/ES ze dne 27. prosince 2001 (Úř. věst. L 344, s. 83), v němž se jméno navrhovatelky neobjevovalo.

11 Toto jméno bylo do zmíněného seznamu vloženo rozhodnutím Rady 2003/480/ES ze dne 27. června 2003, kterým se provádí čl. 2 odst. 3 nařízení č. 2580/2001 a kterým se zrušuje rozhodnutí 2002/974/ES (Úř. věst. L 160, s. 81).

12 Navrhovatelka byla ponechána na sporném seznamu na základě dalších rozhodnutí Rady, zejména

— rozhodnutí Rady 2003/646/ES ze dne 12. září 2003, kterým se provádí čl. 2 odst. 3 nařízení č. 2580/2001 a kterým se zrušuje rozhodnutí 2003/480 (Úř. věst. L 229, s. 22),

— rozhodnutí Rady 2006/379/ES ze dne 29. května 2006, kterým se provádí čl. 2 odst. 3 nařízení č. 2580/2001 a kterým se zrušuje rozhodnutí 2005/930/ES (Úř. věst. L 144, s. 21),

— jakož i sporných aktů.

II – Skutečnosti předcházející sporu a sporné akty

13 Pro popis prvotních skutečností předcházejících projednávanému sporu odkazuje bod 1 napadeného rozsudku na rozsudek Tribunálu ze dne 11. července 2007, Al-Aqsa v. Rada (T-327/03), jímž Tribunál rozhodl o žalobě navrhovatelky, jíž se domáhala zejména částečného zrušení rozhodnutí 2003/480.

14 V bodech 15 až 21 uvedeného rozsudku se uvádí:

„15 Ze spisu vyplývá, že žalobkyně je nadací založenou podle nizozemského práva v roce 1993. Vymezuje se jako islámská instituce sociální pomoci. Uvádí, že podle jejích stanov je předmětem její činnosti zejména sociální ochrana a zlepšování životních podmínek Palestinců žijících v Nizozemsku, jakož i pomoc Palestincům žijícím na územích obsazených Izraelem. […] Žalobkyně prohlašuje, že není přidružena k žádné politické straně, a tvrdí, že v průběhu finančního roku 2001/2002 vybrala od dárců v Nizozemsku částku ve výši téměř jednoho miliónu eur.

16 Dne 3. dubna 2003 přijal nizozemský ministr zahraničních věcí, na základě rezoluce 1373 (2001) Rady bezpečnosti a zákona Sanctiewet 1977 (nizozemský zákon z roku 1977 o sankcích) ve znění pozměněném zákonem ze dne 16. května 2002, Sanctieregeling terrorisme 2003 (vyhláška o sankcích ve věcech terorismu 2003, Stcrt. 2003, č. 68, s. 11, dále jen ‚Sanctieregeling'), jímž bylo nařízeno zejména zmrazení veškerých finančních prostředků a finančních aktiv žalobkyně.

17 Z odůvodnění Sanctieregeling vyplývá, že [tato vyhláška] byla [přijata] v očekávání přijetí rozhodnutí Společenství vůči žalobkyni na základě nařízení [č. 2580/2001], na základě nepřímých důkazů o převodech finančních prostředků uskutečněných žalobkyní na adresu organizací, které podporují terorismus na Blízkém východě. Odůvodnění Sanctieregeling upřesňuje, že [tato vyhláška bude zrušena], jakmile nabude účinnosti takovéto rozhodnutí Společenství.

18 Žalobkyně podala proti Nizozemskému království žalobu k [voorzieningenrechter (dále jen ‚soudci příslušnému pro rozhodování o předběžných opatřeních')], kterou se mimo jiné domáhala odkladu účinnosti opatření stanovených Sanctieregeling.

19 [Mezitímním rozhodnutím] ze dne 13. května 2003 soudce příslušný pro rozhodování o předběžných opatřeních konstatoval, že Sanctieregeling vycházela především z úředního memoranda ředitele Algemene Inlichtingen- en Veiligheidsdienst (všeobecná informační a bezpečnostní služba, dále jen ‚AIVD') ze dne 9. dubna 2003 […] zaslaného generálnímu řediteli odboru pro politické záležitosti nizozemského ministerstva zahraničních věcí. Soudce příslušný pro rozhodování o předběžných opatřeních uvedl, že toto memorandum obsahovalo pouze obecná tvrzení a že v něm nebyly obsaženy faktické informace, jež by mohly tato tvrzení potvrdit, […] že nizozemská vláda navrhla, aby přezkoumal pouze informace AIVD, na jejichž základě bylo toto memorandum vypracováno, že žalobkyně nezpochybnila zájem zmíněné vlády uchovat tyto informace v tajnosti a že navíc projevila svůj souhlas s tím, aby bylo postupováno uvedeným způsobem […]. V tomto ohledu soudce příslušný pro rozhodování o předběžných opatřeních uvedl, že důvěrný přezkum relevantních dokumentů soudcem […] byl […] možný […] s ohledem na veřejný pořádek […] Soudce příslušný pro rozhodování o předběžných opatřeních proto nizozemské vládě nařídil, aby mu umožnila důvěrně se seznámit s důvěrnými informacemi obsaženými ve spise AIVD, z něhož vycházelo výše citované memorandum. Nizozemská vláda vyhověla [tomuto mezitímnímu rozhodnutí] a dne 21. května 2003 se soudce příslušný pro rozhodování o předběžných opatřeních seznámil se spisem AIVD v jejích prostorách.

20 [Druhým rozhodnutím o předběžném opatření ze dne 3. června 2003 (dále jen ‚rozhodnutí o předběžném opatření')] soudce příslušný pro rozhodování o předběžných opatřeních žalobu žalobkyně zamítl. V bodě 3.2 [tohoto rozhodnutí] soudce příslušný pro rozhodování o předběžných opatřeních dospěl na základě svého šetření k závěru, že zjištění AIVD dostatečně odůvodňují závěr tohoto útvaru, podle kterého měly z finančních prostředků získaných žalobkyní v Nizozemsku prospěch organizace napojené na islámské palestinské hnutí Hamás, a mohou rovněž odůvodnit závěr, že některé z těchto organizací napojených na Hamás poskytují finanční prostředky pro účely páchání nebo napomáhání páchání teroristických činností Hamásu. V bodě 3.3 [téhož rozhodnutí] soudce příslušný pro rozhodování o předběžných opatřeních dodal, že nezjistil žádnou skutečnost nebo okolnost dosvědčující, že by se AIVD nesprávně zhostila svého úkolu, jenž jí byl uložen na základě Wet op de inlichtingen- en veiligheidsdiensten (zákon o informačních a bezpečnostních službách).

21 Sanctieregeling byla zrušena dne 3. srpna 2003 (Stcrt. 2003, č. 146[, s. 9]).“

15 Návrhem došlým kanceláři Tribunálu dne 19. září 2003 podala žalobkyně žalobu na neplatnost rozhodnutí 2003/480 a 2003/646 v rozsahu, v němž se jí tyto akty týkají. Vzhledem ke skutečnosti, že v průběhu řízení byla tato rozhodnutí zrušena a nahrazena pozdějšími nařízeními a že žalobkyně prohlásila, že své žalobní návrhy přizpůsobuje tomuto vývoji, Tribunál konstatoval, že se jeho přezkum

týká pouze rozhodnutí, které bylo ještě v platnosti k okamžiku ukončení ústní části řízení, tzn. rozhodnutí 2006/379. Výše uvedeným rozsudkem Al-Aqsa v. Rada Tribunál toto rozhodnutí zrušil v rozsahu, v němž se týkalo žalobkyně, především proto, že nebylo dostatečně odůvodněno.

16 Novější skutečnosti předcházející sporu jsou v bodech 3 až 10 napadeného rozsudku shrnuty takto:

„3 Dopisem ze dne 23. dubna 2007 Rada […] oznámila žalobkyni, že dle jejího názoru jsou důvody uplatněné pro její původní zahrnutí na [sporný seznam] nadále platné, a že v důsledku toho ji zamýšlí na tomto seznamu ponechat. K tomuto dopisu bylo připojeno odůvodnění uplatněné Radou. Žalobkyni bylo rovněž oznámeno, že ve lhůtě jednoho měsíce může předložit Radě vyjádření k jejímu záměru ponechat ji na sporném seznamu a k důvodům, které v tomto ohledu uplatnila, jakož i veškeré podklady na jeho podporu.

4 V odůvodnění připojeném k uvedenému dopisu Rada uvedla následující:

‚[Žalobkyně] byla založena v roce 1993 v Nizozemsku jako nadace podle nizozemského práva. Získávala finanční prostředky pro některé organizace náležející k palestinskému hnutí Hamás, jež je uvedeno na seznamu skupin, které jsou zapojeny do teroristických činů ve smyslu čl. 1 odst. 2 společného postoje [2001/931]. Některé z těchto organizací poskytují finanční prostředky na páchání teroristických činů nebo na napomáhání k jejich spáchání. Na tyto činy se vztahuje čl. 1 odst. 3 [písm.] k) společného postoje 2001/931 a jsou spáchány s cíli uvedenými v čl. 1 odst. 3 [písm.] i) a iii) uvedeného společného postoje.

Na [žalobkyni] se tedy uplatní čl. 2 odst. 3 [písm.] ii) nařízení […] č. 2580/2001.

Ministr zahraničních věcí a ministr financí [nizozemský] rozhodli ministerskou vyhláškou DJZ/BR/219-03 ze dne 3. dubna 2003 (nazývanou Sanctieregeling Terrorisme), která byla vyhlášena v nizozemském (úředním věstníku) Staatscourant dne 7. dubna 2003, o zmrazení veškerého majetku [žalobkyně]. Toto rozhodnutí bylo potvrzeno rozhodnutím LJN AF9389 ze dne 3. června 2003 přijatým předsedou oddělení občanského práva obvodního soudu v Haagu. Toto rozhodnutí dochází k závěru, že [žalobkyně] musí být považována za organizaci podporující Hamás a umožňující mu páchání teroristických činů nebo napomáhání jejich spáchání.

Rozhodnutí vůči [žalobkyni] bylo tedy přijato příslušným orgánem ve smyslu čl. 1 odst. 4 společného postoje 2001/931.

Rada je přesvědčena, že důvody, které vedly k zařazení [žalobkyně] na [sporný seznam], zůstávají platné.‘

5 Je nesporné, že ministerskou vyhláškou a rozhodnutím uvedeným v tomto odůvodnění se rozumí Sanctieregeling a rozhodnutí o předběžném opatření.

6 Dopisem ze dne 25. května 2007 žalobkyně předložila Radě svá vyjádření, kterými reagovala na její kroky. Žalobkyně kritizovala jak věcné důvody uplatněné Radou pro její ponechání na sporném seznamu, tak i Radou vedené řízení.

7 Dne 28. června 2007 […] přijala Rada rozhodnutí [2007/445]. Rada tímto rozhodnutím ponechala jméno žalobkyně na sporném seznamu.

8 [Pátý bod odůvodnění napadeného rozhodnutí] zní:

‚Rada provedla v souladu s čl. 2 odst. 3 nařízení […] č. 2580/2001 celkový přezkum seznamu osob, skupin a subjektů, na něž se nařízení […] č. 2580/2001 vztahuje. Vzala přitom v úvahu připomínky a dokumenty, jež Radě předložily některé dotyčné osoby, skupiny a subjekty.‘

9 [Šestý bod odůvodnění zmíněného rozhodnutí] zní:

‚Po přezkumu Rada došla k závěru, že osoby, skupiny a subjekty uvedené v příloze tohoto rozhodnutí byly zapojeny do teroristických činů ve smyslu čl. 1 odst. 2 a 3 společného postoje [2001/931], že příslušné orgány ve vztahu k nim přijaly rozhodnutí ve smyslu čl. 1 odst. 4 uvedeného společného postoje a že by i nadále měly být předmětem zvláštních omezujících opatření stanovených v nařízení č. 2580/2001.‘

10 Rozhodnutí [2007/445] bylo žalobkyni oznámeno dopisem Rady ze dne 29. června 2007. Odůvodnění připojené k tomuto dopisu (dále jen ‚odůvodnění‘) je totožné s odůvodněním připojeným k dopisu Rady ze dne 23. dubna 2007 […]“

III – Řízení před Tribunálem a napadený rozsudek

17 Návrhem došlým kanceláři Tribunálu dne 12. září 2007 podala žalobkyně žalobu, jíž se domáhala, aby Tribunál:

— zrušil rozhodnutí 2007/445 v rozsahu, v němž se týká žalobkyně;

— prohlásil, že nařízení č. 2580/2001 není ve vztahu k ní použitelné;

— uložil Radě náhradu nákladů řízení.

18 Rada navrhla, aby Tribunál žalobu zamítl jako neopodstatněnou v plném rozsahu a uložil žalobkyni náhradu nákladů řízení.

19 Nizozemské království a Komise Evropských společenství, jimž byl povolen vstup do řízení jakožto vedlejším účastníkům, podporovaly návrhová žádání Rady.

20 Jelikož Rada v průběhu řízení přijala rozhodnutí 2007/868, 2008/583 a 2009/62, jakož i nařízení č. 501/2009, kterým bylo zrušeno nejprve rozhodnutí 2007/445, a poté každé z těchto tří rozhodnutí, žalobkyně postupně žádala, aby mohla svá původní návrhová žádání přizpůsobit tak, aby její žaloba zahrnula též zrušení uvedených rozhodnutí, jakož i zmíněného nařízení, v rozsahu, v němž se jí tyto akty dotýkají. V bodech 31 až 45 napadeného rozsudku Tribunál těmto návrhům vyhověl.

21 Na podporu svých návrhových žádání žalobkyně uvedla v podstatě pět žalobních důvodů. První žalobní důvod vycházel z porušení čl. 1 odst. 1, 2 a 4 společného postoje 2001/931 a čl. 2 odst. 3 nařízení č. 2580/2001. Druhý žalobní důvod vycházel z porušení zásady proporcionality. Třetí žalobní důvod vycházel z porušení čl. 1 odst. 6 společného postoje 2001/931, čl. 2 odst. 3 nařízení č. 2580/2001 a z porušení podstatné formální náležitosti. Čtvrtý žalobní důvod vycházel z porušení základního práva na pokojné užívání vlastního majetku. Konečně pátý žalobní důvod vycházel z porušení povinnosti uvést odůvodnění stanovené v článku 253 ES.

22 Tribunál nejprve zkoumal první žalobní důvod, který se dále dělil na čtyři části vycházející z toho, že žalobkyně není osobou, skupinou nebo entitou ve smyslu čl. 1 odst. 2 společného postoje 2001/931, z toho, že žádný příslušný orgán nepřijal ve vztahu k ní rozhodnutí ve smyslu odst. 4 téhož článku, z toho, že nebylo prokázáno, že žalobkyně měla v úmyslu napomáhat páchání teroristických činů, a konečně z toho, že již nelze mít za to, že žalobkyně napomáhá páchání takových činů.

23 Tribunál všechny tyto části žalobního důvodu zamítl jako neopodstatněné.

24 Co se týče druhé části prvního žalobního důvodu, Tribunál v bodech 97 až 102 napadeného rozsudku s přihlédnutím ke kontextu a účelu čl. 1 odst. 4 společného postoje 2001/931 zejména konstatoval, že toto ustanovení nevyžaduje, aby vnitrostátní „rozhodnutí" bylo součástí trestního řízení *stricto sensu*. Je pouze nezbytné, aby toto rozhodnutí bylo přijato v rámci vnitrostátního řízení týkajícího se přímo a v první řadě uložení preventivního nebo represivního opatření dotyčné osobě na základě boje proti terorismu a z důvodu její účasti na něm. V projednávané věci je rozhodnutí o předběžném opatření přijato dostatečně přímým způsobem v rámci vnitrostátního řízení týkajícího se především uložení sankčního opatření hospodářské povahy žalobkyni, tedy zmrazení jejích finančních prostředků provedené Sanctieregeling, z důvodu její účasti na teroristické činnosti.

25 Tribunál z toho v bodech 104 a 105 napadeného rozsudku vyvodil, že rozhodnutí o předběžném opatření, posuzované společně se Sanctieregeling, se tak s ohledem na relevantní vnitrostátní právní předpisy jeví jako rozhodnutí příslušného vnitrostátního orgánu odpovídající definici podle čl. 1 odst. 4 společného postoje 2001/931, a může tedy v zásadě jako takové odůvodňovat přijetí opatření směřujícího ke zmrazení finančních prostředků žalobkyně na základě čl. 2 odst. 3 nařízení č. 2580/2001.

26 Co se týče třetí části prvního žalobního důvodu, Tribunál v bodě 127 napadeného rozsudku rozhodl, že vzhledem k mezitímnímu rozhodnutí ze dne 13. května 2003 a k rozhodnutí o předběžném opatření Rada mohla, aniž se dopustila nesprávného posouzení, mít s ohledem na obě dotčená rozhodnutí za to, že žalobkyně věděla, ve smyslu čl. 1 odst. 3 písm. k) společného postoje 2001/931, uvedeného ustanovení, že její činnost získávání a poskytování finančních prostředků přispívá k trestné činnosti teroristické skupiny, v projednávaném případě skupiny Hamás. Podle bodu 128 napadeného rozsudku skutková zjištění a posouzení provedená soudcem příslušným pro rozhodování o předběžných opatřeních na základě memoranda AIVD a skutečností obsažených ve spise, o které se opírá, ukazují, že soudce byl zjevně přesvědčen o tom, že žalobkyně věděla o konečném použití svých finančních prostředků k teroristickým účelům.

27 Dále Tribunál zkoumal třetí žalobní důvod, kterému vyhověl. Tímto důvodem žalobkyně tvrdila, že Rada neprověřila účelnost jejího zápisu do sporného seznamu a že tím porušila čl. 1 odst. 6 společného postoje 2001/931, čl. 2 odst. 3 nařízení č. 2580/2001, jakož i podstatnou formální náležitost.

28 Tribunál poté, co v bodech 161 až 169 napadeného rozsudku připomenul svou judikaturu týkající se významu následného vývoje dotčené vnitrostátní právní úpravy v rámci přezkumu ponechání osoby ve sporném seznamu podle čl. 1 odst. 6 společného postoje 2001/931, měl v bodě 172 uvedeného rozsudku za to, že od zrušení Sanctieregeling v nizozemském právním řádu nemohlo již rozhodnutí o předběžném opatření, které tvořilo s touto vyhláškou neoddělitelný celek, platně sloužit za základ opatření Společenství směřujícímu ke zmrazení finančních prostředků žalobkyně.

29 V bodech 173 až 180 napadeného rozsudku Tribunál rozhodl, že jelikož Sanctieregeling přestala definitivně vyvolávat jakýkoli právní účinek okamžikem svého zrušení, muselo totéž nutně platit pro právní účinky rozhodnutí o předběžném opatření, které jednoduše odmítlo pozastavit účinky Sanctieregeling a které obsahovalo pouze předběžné posouzení. Skutečnost, že se žalobkyně ani neodvolala proti rozhodnutí o předběžném opatření, ani nepodala žalobu ve věci hlavní, je bez významu. Rada tudíž tím, že žalobkyni při pravidelném prověřování její situace ponechala ve sporném seznamu na neurčitou dobu, překročila meze své posuzovací pravomoci.

30 Tribunál dospěl v bodech 183 a 184 napadeného rozsudku k názoru, že jelikož byl třetí žalobní důvod opodstatněný, bylo třeba zrušit sporné akty, a nebylo třeba zkoumat ostatní žalobní důvody a argumenty žalobkyně, takže již nebylo důvodné rozhodnout o návrhu na určení protiprávnosti nařízení č. 2580/2001 podaném na základě článku 241 ES.

31 Ve výroku napadeného rozsudku Tribunál zrušil sporné akty v rozsahu, v němž se týkají žalobkyně, a žalobu ve zbývající části zamítl.

IV – Návrhová žádání účastníků řízení před Soudním dvorem

32 Svým kasačním opravným prostředkem ve věci C-539/10 P se navrhovatelka domáhá, aby Soudní dvůr:

— zrušil napadený rozsudek v rozsahu, v němž navrhovatelka uplatňuje důvody kasačního opravného prostředku a argumenty proti odůvodnění tohoto rozsudku, a nově rozhodl o sporu tak, že vyhoví návrhovým žádáním podaným v řízení v prvním stupni a zároveň opraví odůvodnění, na kterém se napadený rozsudek zakládá;

— uložil Radě náhradu nákladů řízení v obou stupních.

33 Rada navrhuje, aby Soudní dvůr:

— odmítl kasační opravný prostředek jako nepřípustný;

— podpůrně zamítl kasační opravný prostředek jako neopodstatněný a

— uložil navrhovatelce náhradu nákladů řízení.

34 Nizozemské království navrhuje, aby Soudní dvůr prohlásil kasační opravný prostředek navrhovatelky za nepřípustný a podpůrně zamítl důvody kasačního opravného prostředku, jichž se navrhovatelka dovolává.

35 Komise navrhuje, aby Soudní dvůr prohlásil kasační opravný prostředek podaný navrhovatelkou za nepřípustný.

36 Svým kasačním opravným prostředkem ve věci C-550/10 P Nizozemské království navrhuje, aby Soudní dvůr zrušil napadený rozsudek, vrátil věc Tribunálu a uložil navrhovatelce náhradu nákladů řízení.

37 Ve své kasační odpovědi na uvedený kasační opravný prostředek navrhovatelka navrhuje, aby Soudní dvůr:

— zamítl kasační opravný prostředek podaný Nizozemským královstvím;

— zrušil napadený rozsudek v rozsahu, v němž navrhovatelka uplatňuje důvody kasačního opravného prostředku a argumenty proti odůvodnění tohoto rozsudku, a nově rozhodl o sporu tak, že vyhoví návrhovým žádáním podaným v řízení v prvním stupni a zároveň opraví odůvodnění, na kterém se napadený rozsudek zakládá, jakož i

— uložil Nizozemskému království náhradu nákladů tohoto řízení a potvrdil náhradu nákladů řízení uloženou Tribunálem v napadeném rozsudku.

38 Komise navrhuje, aby Soudní dvůr prohlásil kasační opravný prostředek podaný Nizozemským královstvím za opodstatněný, zrušil napadený rozsudek a vrátil věc Tribunálu.

39 Usnesením předsedy Soudního dvora ze dne 4. února 2011 byly věci C-539/10 P a C-550/10 P spojeny pro účely písemné a ústní části řízení, jakož i pro účely rozsudku.

V – Ke kasačním opravným prostředkům

A – *Ke kasačnímu opravnému prostředku navrhovatelky (C-539/10 P)*

1. Argumentace účastníků řízení

40 Navrhovatelka tvrdí, že její kasační opravný prostředek je přípustný, třebaže se jím domáhá zrušení vedlejších částí napadeného rozsudku. Tento rozsudek totiž obsahuje řadu škodlivých účinků. Kdyby Nizozemské království v souladu se zmíněnými úvahami přijalo novou ministerskou vyhlášku, jež by byla následně použita Radou ke znovuzařazení navrhovatelky do sporného seznamu, bylo by opět vedeno zdlouhavé a nákladné řízení. Kromě toho by byla navrhovatelka v rámci takovéhoto řízení vystavena nebezpečí, že se z důvodu věci rozsouzené již nebude moci dovolávat důvodů zamítnutých Tribunálem v napadeném rozsudku.

41 Ve své replice navrhovatelka dodává, že v prvním stupni nebylo jejímu návrhovému žádání zčásti vyhověno ve smyslu čl. 56 statutu Soudního dvora Evropské unie. Navrhovala totiž, aby Soudní dvůr nejen zrušil sporné akty, ale i rozhodl, že se na ni nepoužije nařízení č. 2580/2001, z něhož tyto akty vycházejí. Tribunál vyhověl pouze první části jejího návrhového žádání a ve zbývající části její žalobu zamítl. Kromě toho zamítnutí prvního žalobního důvodu jakožto neopodstatněného bylo rozhodující pro zamítnutí žaloby ve zbývající části. Na podobná budoucí rozhodnutí o zmrazení finančních prostředků by se vztahoval pouze rozsudek o použitelnosti nařízení č. 2580/2001 jako takového a zamezil by nezbytnosti opětovných podání žalob na neplatnost takovýchto rozhodnutí, jež by ostatně byly pravděpodobné.

42 Rada, Nizozemské království a Komise tvrdí, že kasační opravný prostředek navrhovatelky je nepřípustný, a zejména uvádějí, že tento kasační opravný prostředek nesměřuje proti výroku napadeného rozsudku, ale proti jeho odůvodnění, a že není pravda, že návrhovému žádání navrhovatelky před Tribunálem nebylo vyhověno ve smyslu článku 56 statutu Soudního dvora.

2. Závěry Soudního dvora

43 Podle čl. 113 odst. 1 jednacího řádu Soudního dvora, použitelného v okamžiku podání kasačního opravného prostředku, musí návrhové žádání v kasačním opravném prostředku směřovat k úplnému nebo částečnému zrušení rozhodnutí Tribunálu.

44 V projednávané věci však kasační opravný prostředek navrhovatelky nesměřuje ke zrušení, byť jen částečnému, napadeného rozsudku, tzn. jeho výroku [v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 5. července 2011, Edwin v. OHIM, C-263/09 P, Sb. rozh. s. I-5853, body 83 až 85, jakož i ze dne 21. prosince 2011, Iride v. Komise, C-329/09 P, bod 48], ale, jak navrhovatelka sama uznává ve svém kasačním opravném prostředku, pouze ke změně některých důvodů.

45 Co se totiž týče návrhu na zrušení sporných aktů, měla navrhovatelka v prvním stupni ve věci úspěch na základě svého třetího žalobního důvodu a přeje si pouze nahrazení odůvodnění ohledně dvou částí prvního žalobního důvodu, které byly Tribunálem zamítnuty.

46 Co se dále týče návrhu na prohlášení nepoužitelnosti nařízení č. 2580/2001 zamítnutého Tribunálem podle bodu 2 výroku napadeného rozsudku, je třeba konstatovat, že se navrhovatelka omezila na zdůraznění této okolnosti v odůvodnění své repliky, aniž požadovala zrušení této části výroku napadeného rozsudku.

47 Za těchto okolností je kasační opravný prostředek nepřípustný.

48 Tento závěr nelze zpochybnit na základě argumentů navrhovatelky vycházejících z překážky věci rozsouzené.

49 Překážka věci rozsouzené se totiž týká pouze odůvodnění rozsudku, které je nezbytnou oporou jeho výrokové části, takže je od ní neoddělitelné (viz rozsudky ze dne 14. září 1999, Komise v. AssiDomän Kraft Products a další, C-310/97 P, Recueil, s. I-5363, bod 54; ze dne 1. června 2006, P&O European Ferries (Vizcaya) a Diputación Foral de Vizcaya v. Komise, C-442/03 P a C-471/03 P, Sb. rozh. s. I-4845, body 44 a 47, jakož i ze dne 19. dubna 2012, Artegodan v. Komise, C-221/10 P, bod 87). V projednávané věci jsou však se zrušením aktů vysloveným v bodě 1 výroku napadeného rozsudku neoddělitelně spjaty pouze důvody vztahující se k třetímu žalobnímu důvodu dovolávanému v prvním stupni, jež Tribunál považoval za opodstatněné.

50 Z předchozího vyplývá, že kasační opravný prostředek podaný navrhovatelkou musí být odmítnut jako nepřípustný.

B – *Ke kasačnímu opravnému prostředku Nizozemského království (C-550/10 P)*

1. Argumentace účastníků řízení

51 Svým jediným důvodem kasačního opravného prostředku Nizozemské království Tribunálu vytýká, že nesprávně vyložil čl. 1 odst. 4 a 6 společného postoje 2001/931 a čl. 2 odst. 3 nařízení č. 2580/2001, když měl za to, že po zrušení Sanctieregeling nemůže již rozhodnutí o předběžném opatření posloužit za základ pro zařazení navrhovatelky do sporného seznamu.

52 Podle Nizozemského království Tribunál zaprvé nesprávně vyložil čl. 1 odst. 4 společného postoje 2001/931, když v bodech 85 až 87 napadeného rozsudku rozhodl, že rozhodnutí o předběžném opatření ve spojení se Sanctieregeling představuje „rozhodnutí přijaté příslušným orgánem“.

53 Uvedené rozhodnutí totiž již samo o sobě vyhovuje kritériím formulovaným Tribunálem (rozsudek Tribunálu ze dne 30. září 2009, Sison v. Rada, T-341/07, Sb. rozh. s. II-3625, bod 111), podle nichž musí být rozhodnutí přijato v rámci vnitrostátního řízení týkajícího se přímo a v první řadě uložení preventivního nebo represivního opatření dotyčné osobě na základě boje proti terorismu a z důvodu její účasti na něm. Rozhodnutí soudce příslušného pro rozhodování o předběžných opatřeních ohledně účasti navrhovatelky na financování terorismu představuje podstatnou část jeho rozsudku, který byl navíc vydán v rámci vnitrostátního řízení, jehož cílem bylo uplatnit vůči žalobkyni preventivní opatření v rámci boje proti terorismu.

54 Zadruhé podal Tribunál v bodech 172 a 180 napadeného rozsudku nesprávný výklad povinností, jež má Rada při pravidelném prověřování podle čl. 1 odst. 6 společného postoje 2001/931, když ze zrušení Sanctieregeling automaticky vyvodil, že ponechání navrhovatelky na sporném seznamu již nebylo odůvodněné.

55 Třebaže toto zrušení představuje okolnost, kterou je třeba vzít na zřetel při pravidelném prověřování, Rada měla podle Nizozemského království zohlednit též důvod zmíněného zrušení. Zrušení v projednávané věci nevyplývá z přesvědčení, že opatření směřující ke zmrazení finančních prostředků navrhovatelky již nebylo nezbytné, ale z vůle vyhnout se překrývání vnitrostátního opatření a nařízení Společenství, jak se uvádělo v odůvodnění ministerské vyhlášky o zrušení Sanctieregeling. Za těchto okolností Rada postupovala správně, když ze zrušení Sanctieregeling automaticky nevyvodila, že již není namístě ponechat žalobkyni na sporném seznamu.

56 Komise podporuje stanovisko Nizozemského království a dodává, že z odůvodnění sporných aktů lze vyvodit, že Rada považovala jedině rozhodnutí o předběžném opatření za „rozhodnutí přijaté příslušným orgánem“. V každém případě bylo třeba zohlednit tvrzení Rady v rámci řízení před Tribunálem, podle něhož Tribunál založil sporné akty pouze na rozhodnutí o předběžném opatření.

57 Komise kromě toho zdůrazňuje, že v rozhodnutí o předběžném opatření nebyla otázka, zda se navrhovatelka podílela na teroristických činnostech, kladena pouze akcesoricky a incidenčně. Aby soudce příslušný pro rozhodování o předběžných opatřeních mohl rozhodnout, zda je třeba odložit vykonatelnost Sanctieregeling, měl povinnost zkoumat ústřední otázku – což ostatně učinil – zda existovaly dostatečné indicie pro domněnku, že navrhovatelka shromažďovala finanční prostředky ve prospěch organizací propojených s Hamásem, které poskytují finanční prostředky pro páchání teroristických činů nebo na podporu jejich spáchání.

58 Konečně Tribunál nesprávně uplatnil čl. 1 odst. 6 společného postoje 2001/931, jelikož nezohlednil ani důvody zrušení Sanctieregeling, ani skutečnost, že se navrhovatelka neodvolala proti rozhodnutí v řízení o předběžném opatření ani nepodala žalobu ve věci hlavní.

59 Naproti tomu má navrhovatelka za to, že rozhodnutí o předběžném opatření jako takové nesplňovalo specifická kritéria, jež Tribunál stanovil pro existenci rozhodnutí ve smyslu čl. 1 odst. 4 společného postoje 2001/931. Zejména se nejedná o vnitrostátní řízení týkající se přímo a především uložení preventivního nebo represivního opatření vůči dotyčné osobě. Soudce příslušný pro rozhodování o předběžných opatřeních má pouze omezené pravomoci. Vydává mezitímní rozhodnutí a nemůže vydat deklaratorní rozsudek. Nutně se omezuje na vyvážení zájmů dotčených v dané záležitosti. Zamítne-li tento soudce žalobu, kterou navrhovatelka podala proto, aby bylo Nizozemskému království zakázáno pokračovat v opatření spočívajícím ve zmrazení jejích aktiv, neznamená to tudíž zároveň souhlas s jednáním tohoto členského jsou státu.

60 Dále navrhovatelka zdůrazňuje uznaný rozhodující význam vnitrostátního rozhodnutí ve smyslu čl. 1 odst. 4 společného postoje 2001/931 v rámci přijetí rozhodnutí, jež určitou osobu ponechává na sporném seznamu. Výklad Nizozemského království by Radě přiznával volnost, jež by nebyla slučitelná s vysoce škodlivou povahou zmrazení finančních prostředků ani s právní ochranou.

2. Závěry Soudního dvora

61 Svým jediným důvodem kasačního opravného prostředku Nizozemské království v podstatě tvrdí, že se Tribunál dopustil nesprávného právního posouzení, když měl za to, že po zrušení Sanctieregeling již neexistoval „substrát“ vnitrostátního práva dostatečně odůvodňující ponechání navrhovatelky na sporném seznamu.

62 K rozhodnutí ohledně opodstatněnosti tohoto důvodu je třeba zkoumat, zda měl Tribunál správně za to, že sporné akty byly přijaty na základě přesných informací nebo materiálů v příslušném spise, které prokazují, že příslušný orgán přijal ohledně navrhovatelky rozhodnutí odpovídající definici čl. 1 odst. 4 společného postoje 2001/931, ale že zrušení Sanctieregeling vylučovalo ponechání navrhovatelky ve sporném seznamu.

63 Za tímto účelem je třeba vyložit čl. 1 odst. 4 a 6 společného postoje 2001/931, na který odkazuje čl. 2 odst. 3 nařízení č. 2580/2001, při zohlednění nejen jeho znění, nýbrž i jeho kontextu a cílů sledovaných právní úpravou, jejíž je součástí (viz zejména rozsudky ze dne 19. září 2000, Německo v. Komise, C-156/98, Recueil, s. I-6857, bod 50, ze dne 7. října 2010, Lassal, C-162/09, Sb. rozh. s. I-9217, bod 49, jakož i ze dne 25. října 2011, eDate Advertising a Martinez, C-509/09 a C-161/10, Sb. rozh. s. I-10269, bod 54). Kromě toho je třeba vzít na zřetel zvláštnosti projednávané věci.

a) Výklad čl. 1 odst. 4 společného postoje 2001/931

64 Co se nejprve týče znění čl. 1 odst. 4 společného postoje 2001/931, stanoví se v něm, že sporný seznam je vypracován na základě přesných informací nebo materiálů v příslušném spise, ze kterých vyplývá, že příslušný orgán přijal na základě závažných a věrohodných důkazů nebo stop rozhodnutí ve vztahu k dotyčným osobám, skupinám a entitám, které se týká zahájení vyšetřování nebo trestního stíhání za teroristický čin, pokus o spáchání teroristického činu, účast na něm nebo napomáhání k jeho spáchání nebo odsouzení za takové činy.

65 Podle druhé věty prvního pododstavce zmíněného odstavce 4 mohou být do uvedeného seznamu zahrnuty osoby, skupiny a entity uvedené Radou bezpečnosti Organizace spojených národů jako osoby, skupiny a entity spojené s terorismem, proti nimž Rada bezpečnosti OSN nařídila sankce.

66 Podle druhého pododstavce téhož odstavce 4 se „příslušným orgánem“ rozumí soudní orgán, nebo pokud soudní orgány nemají pravomoc v oblasti, které se týká tento odstavec, rovnocenný příslušný orgán v této oblasti.

67 Co se dále týče základního cíle a předmětu nařízení č. 2580/2001, jakož i společného postoje 2001/931, z bodů jejich odůvodnění vyplývá, že jsou zaměřeny na potírání mezinárodního terorismu, konkrétně jeho odstavení od finančních zdrojů zmrazením finančních prostředků a hospodářských zdrojů osob nebo subjektů podezřelých ze zapojení do činností, které jsou s ním spojeny (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 3. září 2008, Kadi a Al Barakaat International Foundation v. Rada a Komise, C-402/05 P a C-415/05 P, Sb. rozh. s. I-6351, body 169 a 222 týkající se konkrétních omezujících opatření namířených proti osobám a subjektům spojeným s Usámou bin Ládinem, sítí Al-Kajda a Tálibánem). Úkolem těchto aktů tedy v podstatě není doprovázet a podpořit vnitrostátní trestní řízení, nýbrž zabraňovat páchání nových teroristických činů.

68 Navíc z odkazu na vnitrostátní rozhodnutí, jakož i ze zmínky o „přesných informacích“ a „závažných a věrohodných důkazech nebo stopách“, vyplývá, že čl. 1 odst. 4 společného postoje 2001/931 má za cíl chránit dotčené osoby tím, že zajistí, že k jejich zařazení do sporného seznamu dojde pouze na dostatečně pevném skutkovém základě, a že zmíněný společný postoj chce dosažení tohoto cíle zajistit tím, že stanoví požadavek rozhodnutí přijatého vnitrostátním orgánem.

69 Při neexistenci prostředků Evropské unie k tomu, aby mohla sama provádět šetření ohledně účasti určité osoby na teroristických činech, je totiž účelem zmíněného požadavku stanovit, zda existují důkazy nebo závažné a důvěryhodné indicie týkající se účasti dotčené osoby na teroristických činnostech, jež jsou orgány považovány za spolehlivé a mohly by je vést k tomu, že by přinejmenším přijaly vyšetřovací opatření, aniž by se vyžadovalo, že bude vnitrostátní rozhodnutí přijato určitou právní formou nebo že bude zveřejněno a oznámeno.

70 Zmíněná ochrana dotčených osob přitom není zpochybněna, jestliže rozhodnutí vnitrostátního orgánu není přijato v rámci řízení, jímž mají být uloženy trestní sankce, ale v rámci řízení, jehož cílem je uložit opatření preventivního typu. V tomto ohledu je třeba zohlednit skutečnost, že čl. 1 odst. 4 společného postoje 2001/931 odkazuje na „zahájení vyšetřování nebo trestního stíhání“, ale dále neupřesňuje povahu nebo charakter dotčených vyšetřování nebo trestních stíhání.

71 Zmíněná ochrana dotčených osob je taktéž zajištěna, jestliže rozhodnutí přijaté vnitrostátním orgánem není rozhodnutím, jímž se zahajuje vyšetřování, ale rozhodnutím, jímž jsou vyvozovány důsledky z šetření a dotčené osobě je ukládáno opatření preventivního typu, které nepředstavuje odsuzující rozhodnutí v trestní věci.

72 Tento závěr je potvrzen skutečností připomínanou v bodě 65 tohoto rozsudku, podle něhož se může zápis do sporného seznamu zakládat též na sankci nařízené Radou bezpečnosti Organizace spojených národů. V rozsahu, v němž takovéto sankce nemají zpravidla trestní povahu, je totiž takové zmrazení finančních prostředků, jaké bylo uloženo v projednávané věci na základě Sanctieregeling, zcela srovnatelné se sankcí, o níž rozhodla Rada bezpečnosti.

73 Z předchozího vyplývá, že čl. 1 odst. 4 společného postoje 2001/931 umožňuje Radě vycházet z rozhodnutí, jímž se po provedeném vyšetřování týkajícím se účasti dotčené osoby na financování teroristických činností ukládá takové preventivní opatření, jakým je zmrazení finančních prostředků.

74 V projednávané věci byly ostatně informace AIVD týkající se finanční podpory teroristických činností hnutí Hamás poskytované navrhovatelkou, na jejichž základě byla přijata Sanctieregeling, považovány za spolehlivé nejen dvěma ministry odpovědnými za přijetí Sanctieregeling, ale i soudcem příslušným pro rozhodování o předběžných opatřeních poté, co se seznámil s důvěrným spisem AIVD.

75 Kromě toho byla Sanctieregeling přijata příslušným orgánem ve smyslu čl. 1 odst. 4 druhého pododstavce společného postoje 2001/931.

76 Byla totiž přijata nizozemským ministrem zahraničních věcí, se souhlasem ministra financí, na základě zákona o sankcích z roku 1977 (Sanctiewet 1977, Stb. 1980, č. 93 a 170), ve znění zákona ze dne 16. května 2002 (Stb. 2002, č. 270). Uvedený zákon svěřuje zmíněným orgánům pravomoc zmrazit finanční prostředky osob a entit, konkrétně v rámci provádění rezolucí Rady bezpečnosti Organizace spojených národů týkajících se boje proti terorismu. Jak správně uvedl Tribunál v bodě 91 napadeného rozsudku, není tvrzeno, že takové rozhodnutí jako Sanctieregeling, vyjma soudního přezkumu jeho legality, spadá do působnosti soudních orgánů.

77 Z předchozího vyplývá, že Tribunál mohl právem vycházet z toho, že Rada měla k dispozici přesné informace nebo materiály v příslušném spise, které ukazují, že rozhodnutí odpovídající definici čl. 1 odst. 4 společného postoje 2001/931 bylo ve vztahu k navrhovatelce přijato příslušným orgánem.

b) Podmínky vyplývající z čl. 1 odst. 6 společného postoje 2001/931

78 Článek 1 odst. 6 společného postoje 2001/931 stanoví, že „jména osob a subjektů na seznamu uvedeném v příloze se budou pravidelně, nejméně však jednou za šest měsíců, prověřovat s cílem zjistit, zda trvají důvody pro jejich uvedení v seznamu.“

79 Za účelem posouzení případných důsledků zrušení Sanctieregeling pro rozhodnutí, jež Rada přijala v souladu se zmíněným ustanovením, je třeba připomenout, že znění čl. 1 odst. 4 společného postoje 2001/931 odkazuje na rozhodnutí přijaté vnitrostátním orgánem a vyžaduje existenci přesných informací nebo materiálů v příslušném spise, jež dokládají, že takovéto rozhodnutí bylo přijato.

80 Ze zmíněného znění ani ze znění čl. 1 odst. 6 společného postoje 2001/931 nevyplývá, že vedle této podmínky musí rozhodnutí přijaté v minulosti být nutně ještě platné nebo mít účinky v okamžiku, kdy Rada rozhodne o ponechání osoby ve sporném seznamu.

81 Kromě toho je třeba zohlednit funkci odkazu na vnitrostátní rozhodnutí, jako je odkaz zmíněný v bodě 68 tohoto rozsudku, jenž má zajistit, aby bylo rozhodnutí Rady přijato na dostatečném skutkovém základě umožňujícím Radě dospět k závěru o existenci nebezpečí, že v případě nepřijetí omezujících opatření se bude dotčená osoba i nadále účastnit teroristických činností.

82 Otázkou významnou při přezkumu, zda má být osoba ponechána ve sporném seznamu, za těchto okolností je, zda od zápisu jména této osoby do zmíněného seznamu nebo od předchozího přezkumu se skutková situace změnila tak, že již neumožňuje dospět k témuž závěru ohledně účasti dotčené osoby na teroristických činnostech.

83 V projednávané věci však nebylo zrušení Sanctieregeling založeno na výskytu nových skutečností nebo důkazů, podle nichž navrhovatelka není nadále zapojena do financování terorismu, anebo na změně posouzení takovéto účasti příslušnými vnitrostátními orgány.

84 Jedinou skutečností odůvodňující zmíněné zrušení byl cíl zamezit překrývání vnitrostátního opatření zmrazení finančních prostředků uloženého Sanctieregeling a opatření zmrazení finančních prostředků stanoveného na úrovni Unie nařízením č. 2580/2001 po zápisu navrhovatelky do sporného seznamu. Tento cíl vyplývá z odůvodnění ministerské vyhlášky o zrušení Sanctieregeling. Je potvrzen skutečností, že toto zrušení bylo provedeno *ex nunc*, bez zpětného účinku, a že odůvodnění Sanctieregeling (Stcrt. 2003, č. 68, s. 11) již počítalo s jeho zrušením v okamžiku vstupu v platnost rozhodnutí Společenství o zmrazení finančních prostředků.

85 Jediným cílem zmíněného zrušení tak bylo dodržení čl. 288 odst. 2 SFEU, který stanoví, že unijní nařízení je závazné v celém rozsahu a přímo použitelné ve všech členských státech, což podle ustálené judikatury v zásadě vylučuje přijetí nebo zachování souběžných vnitrostátních právních předpisů.

86 Soudní dvůr totiž upřesnil, že není-li stanoveno jinak, přímá použitelnost nařízení vylučuje, aby členské státy přijímaly vnitrostátní právní předpisy ovlivňující rozsah působnosti samotného nařízení (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 18. února 1970, Bollmann, 40/69, Recueil, s. 69, bod 4, jakož i ze dne 18. června 1970, Waren-Import-Gesellschaft Krohn, 74/69, Recueil, s. 451, body 4 a 6).

87 Kromě toho Soudní dvůr potvrdil, že členské státy jsou povinny na základě povinností vyplývajících ze Smlouvy o FUE, které přijaly při její ratifikaci, nebránit přímé použitelnosti, jíž se vyznačují nařízení, vzhledem k tomu, že striktní plnění této povinnosti je nutnou podmínkou současného a jednotného uplatňování unijních nařízení na celém území Unie (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 10. října 1973, Variola, 34/73, Recueil, s. 981, bod 10; ze dne 31. ledna 1978, Zerbone, 94/77, Recueil, s. 99, body 24 a 25, jakož i ze dne 28. března 1985, Komise v. Itálie, 272/83, Recueil, s. 1057, bod 26). Členské státy zejména nesmějí přijmout akt, jímž by byla jednotlivcům zastřena komunitární povaha právního pravidla a účinků, které z něj vyplývají (viz výše uvedené rozsudky Variola, bod 11; Zerbone, bod 26; rozsudky ze dne 14. října 2004, Komise v. Nizozemsko, C-113/02, Sb. rozh. s. I-9707, bod 16, a ze dne 21. prosince 2011, Danske Svineproducenter, C-316/10, Sb. rozh. s. I-13721, bod 41).

88 Zmrazení finančních prostředků, uložené vnitrostátními ustanoveními, směřující proti osobě, na kterou se zároveň vztahuje zmrazení finančních prostředků uložené unijním nařízením, přitom může ovlivnit dosah tohoto nařízení, zejména v důsledku skutečnosti, že vymezení finančních prostředků dotčených zmrazením, jakož i pravidla ohledně výjimečného schválení použití zmrazených finančních prostředků na určité výdaje, např. výdaje stanovené v článcích 5 a 6 nařízení č. 2580/2001, se mohou na vnitrostátní úrovni a na úrovni Unie vzájemně lišit.

89 Za těchto okolností a vzhledem ke znění a cíli čl. 1 odst. 6 společného postoje 2001/931, jak byly vyloženy v bodech 78 až 82 tohoto rozsudku, nepostačuje zrušení Sanctieregeling k tomu, aby se ponechání navrhovatelky ve sporném seznamu stalo neslučitelným s odstavci 4 a 6 zmíněného článku 1.

90 Z napadeného rozsudku ostatně nevyplývá, že by existovaly indicie pro to, že se od přijetí Sanctieregeling změnila skutková situace nebo její posouzení vnitrostátními orgány, co se týče účasti navrhovatelky na financování teroristických činností. Navrhovatelka také netvrdí, že by Tribunál takovéto indicie nezohlednil.

91 Z předchozího vyplývá, že se Tribunál dopustil nesprávného právního posouzení při výkladu čl. 1 odst. 4 a 6 společného postoje 2001/931 tím, že měl za to, že po zrušení Sanctieregeling již neexistuje „substrát“ vnitrostátního práva, jenž by právně dostatečně odůvodňoval ponechání navrhovatelky ve sporném seznamu, aniž řádně zohlednil důvody zmíněného zrušení.

92 V důsledku toho je jediný důvod kasačního opravného prostředku vznesený Nizozemským královstvím opodstatněný, takže je nutno napadený rozsudek zrušit.

C – *K vedlejšímu kasačnímu opravnému prostředku tvrzenému navrhovatelkou ve věci C-550/10 P*

93 Kasační odpověď předložená navrhovatelkou ve věci C-550/10 P je rovněž nadepsána „vedlejší kasační opravný prostředek“.

94 Jak však vyplývá zejména z článku 117 odst. 2 jednacího řádu, vedlejší kasační opravný prostředek vyžaduje, aby účastník řízení, který jej uplatňuje, požadoval úplné nebo částečné zrušení napadeného rozsudku z důvodu, který nebyl v kasačním opravném prostředku uplatněn (viz rozsudek ze dne 10. července 2008, Bertelsmann a Sony Corporation of America v. Impala, C-413/06 P, Sb. rozh. s. I-4951, bod 186), bez ohledu na jeho označení.

95 Jak správně uvedla Komise, je však v projednávané věci třeba konstatovat, že se text zmíněné kasační odpovědi omezuje na uvedení důvodů, proč podle navrhovatelky nemohlo být vyhověno oběma částem důvodu dovolávaného Nizozemským královstvím. Naproti tomu není uvedeno žádné odůvodnění vedlejšího kasačního opravného prostředku. V tomto ohledu nepostačuje v úvodu kasační odpovědi požadovat, aby se vycházelo z toho, že obsah kasačního opravného prostředku ve věci C-539/10 P byl zopakován a vložen do této kasační odpovědi.

96 Za těchto okolností je třeba vedlejší kasační opravný prostředek navrhovatelky prohlásit za nepřípustný.

VI – K žalobě před Tribunálem

97 V souladu s čl. 61 prvním pododstavcem druhou větou statutu Soudního dvora může Soudní dvůr v případě zrušení napadeného rozsudku vydat sám konečné rozhodnutí ve věci, pokud to soudní řízení dovoluje.

98 V projednávané věci má Soudní dvůr za to, že soudní řízení dovoluje rozhodnutí o žalobě na neplatnost sporných aktů podané navrhovatelkou, a že je třeba vydat konečné rozhodnutí ve věci.

99 Je třeba připomenout, že se navrhovatelka dovolávala v podstatě pěti žalobních důvodů.

A – *K prvnímu žalobnímu důvodu*

100 První důvod vycházející z porušení čl. 1 odst. 1, 2 a 4 společného postoje 2001/931 a čl. 2 odst. 3 nařízení č. 2580/2001 je rozdělen do čtyř částí připomenutých v bodě 22 tohoto rozsudku.

101 Úvodem je třeba uvést, že Tribunál všechny tyto části zamítl a že se navrhovatelka ve svém kasačním opravném prostředku omezila na kritiku zamítnutí druhé a třetí části. Navrhovatelka se již tedy nedomáhá zrušení sporných aktů na základě argumentů, kterých se původně dovolávala první a čtvrtou částí svého prvního žalobního důvodu. Proto není namístě tyto části zkoumat.

102 Druhá část prvního žalobního důvodu navrhovatelky vychází z toho, že žádný příslušný orgán nepřijal ve vztahu k ní rozhodnutí ve smyslu čl. 1 odst. 4 společného postoje 2001/931. Navrhovatelka v tomto ohledu zejména uvádí, že ani Sanctieregeling, ani rozhodnutí o předběžném opatření nespadá do jedné z kategorií rozhodnutí, na něž se vztahuje toto ustanovení.

103 Tato část žalobního důvodu není opodstatněná. Z bodů 64 až 77 tohoto rozsudku totiž vyplývá, že Rada měla k dispozici přesné informace nebo materiály v příslušném spise, které ukazují, že rozhodnutí odpovídající definici čl. 1 odst. 4 společného postoje 2001/931 bylo ve vztahu k navrhovatelce přijato příslušným orgánem.

104 Co se týče tvrzení Rady obsaženého v její žalobní odpovědi před Tribunálem, podle něhož se sporné akty zakládaly pouze na rozhodnutí o předběžném opatření, je třeba připomenout funkci odkazu na vnitrostátní rozhodnutí podle čl. 1 odst. 4 společného postoje 2001/931, která spočívá v prokázání přesných informací nebo materiálů v příslušném spise nebo závažných a věrohodných důkazů nebo stop prokazujících účast dotčené osoby na teroristických činnostech, kteréžto informace, materiály ve spise, důkazy nebo stopy jsou vnitrostátními orgány považovány za spolehlivé. Kromě toho odůvodnění, jež bylo dvakrát – dopisy ze dne 23. dubna a 29. června 2007 – zasláno navrhovatelce, odkazuje na Sanctieregeling. Za těchto okolností představuje zmíněné tvrzení Rady pouze argument dovolávaný na podporu jejích tvrzení, který nemůže Soudní dvůr zavazovat při jeho posouzení legality sporných aktů (obdobně viz rozsudek ze dne 21. září 2010, Švédsko a další v. API a Komise, C-514/07 P, C-528/07 P a C-532/07 P, Sb. rozh. s. I-8533, bod 65).

105 Ve třetí části prvního žalobního důvodu navrhovatelka tvrdí, že ani z odůvodnění, ani z rozhodnutí o předběžném opatření, ani ze Sanctieregeling, a dokonce ani z memoranda AIVD není patrná sebemenší forma úmyslu, pochybení nebo znalosti z její strany týkající se podpory teroristických činností. Důkaz o těchto skutečnostech, který podle ní musí předložit Rada, je určující pro účely použití společného postoje 2001/931 a nařízení č. 2580/2001. Rada se podle ní dopustila zjevně nesprávného posouzení tím, že předpokládala, že navrhovatelka věděla, že některé organizace, kterým byly poskytnuty dary, byly napojeny na Hamás a že tyto organizace dále použily tyto finanční prostředky k páchání teroristických útoků.

106 V tomto ohledu z okolností projednávané věci, na něž správně poukazují body 128 až 132 napadeného rozsudku, vyplývá, že Rada mohla, aniž se dopustila nesprávného posouzení, mít s ohledem na obě dotčená rozhodnutí za to, že navrhovatelka ve smyslu čl. 1 odst. 3 písm. k) společného postoje 2001/931 věděla, že její činnost získávání a poskytování finančních prostředků přispívá k teroristickým činnostem.

107 Za těchto podmínek je třeba třetí část prvního žalobního důvodu, a tudíž i tento důvod v plném rozsahu zamítnout jako neopodstatněné.

B – *K třetímu žalobnímu důvodu*

108 Třetí žalobní důvod vychází z porušení čl. 1 odst. 6 společného postoje 2001/931, čl. 2 odst. 3 nařízení č. 2580/2001 a podstatné formální náležitosti. Tímto žalobním důvodem navrhovatelka tvrdí, že Rada neprovedla přezkum trvání důvodů odůvodňujících původní rozhodnutí o zmrazení finančních prostředků a účelnosti ponechání navrhovatelky na sporném seznamu a tím porušila podstatnou formální náležitost.

109 Navrhovatelka tvrdí, že již nemá žádný prostředek, aby nechala nizozemským soudem přezkoumat faktickou správnost nebo nesprávnost obvinění vznesených AIVD v roce 2003, natož pak současný status organizací, kterým zaslala finanční prostředky. Rada také nevzala odpovídajícím způsobem v úvahu skutečnost, že Sanctieregeling a rozhodnutí o předběžném opatření nevedly v Nizozemsku

k žádnému vyšetřování nebo trestnímu stíhání proti navrhovatelce, třebaže byla Sanctieregeling zrušena ihned po přijetí prvního opatření Společenství směřujícího ke zmrazení jejích finančních prostředků.

110 V tomto ohledu je třeba především připomenout, že z bodů 78 až 89 tohoto rozsudku vyplývá, že zrušení Sanctieregeling jako takové nepostačuje k tomu, aby se ponechání navrhovatelky ve sporném seznamu stalo neslučitelným s čl. 1 odst. 4 a 6 společného postoje 2001/931.

111 Jak bylo mimo toho uvedeno v bodě 90 tohoto rozsudku, z napadeného rozsudku nevyplývá, že by existovaly indicie naznačující, že by se od přijetí Sanctieregeling změnila skutková situace nebo její posouzení vnitrostátními orgány, co se týče účasti navrhovatelky na financování teroristických činností.

112 Navrhovatelka také netvrdí, že by Tribunál nevzal na zřetel takovéto indicie nebo že Rada měla k dispozici indicie, jež by ji mohly vést k úvaze, že po přijetí Sanctieregeling navrhovatelka pozastavila nebo ukončila účast na financování teroristických činností, a to nezávisle na skutečnosti, že zmrazení jejích finančních prostředků znesnadňovalo, ne-li znemožňovalo další poskytování těchto příspěvků.

113 Za těchto podmínek nelze konstatovat, že Rada nedostála své přezkumné povinnosti podle čl. 1 odst. 6 společného postoje 2001/931.

C – *Ke druhému a čtvrtému žalobnímu důvodu*

1. Argumentace účastníků řízení

114 Svým druhým a čtvrtým žalobním důvodem navrhovatelka tvrdí, že sporné akty zasahují do jejího základního práva na pokojné užívání vlastního majetku v rozporu s obecnými zásadami práva Společenství, zejména zásady proporcionality, článku 6 EU a článku 1 prvního dodatkového protokolu k Evropské úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod, která byla podepsána v Římě dne 4. listopadu 1950.

115 Navrhovatelka uznává, že zmrazení finančních prostředků nepředstavuje zásah do samotné podstaty vlastnického práva dotčených osob, co se týče jejich finančních aktiv, nýbrž pouze co se týče jejich užívání. V projednávané věci jsou nicméně zásahy pramenící ze sporných aktů nepřiměřené. Bylo by totiž možné zvolit jedno z několika přiměřených opatření k zajištění boje proti financování terorismu, což samo o sobě představuje legitimní cíl, avšak zvolené opatření nebylo nejméně omezující pro dotčenou osobu.

116 V tomto ohledu navrhovatelka vytýká Radě, že zmrazila veškerá její aktiva, třebaže by jí mohla stejně účinně a méně omezujícím způsobem zakázat poskytování finančních prostředků určitým vybraným organizacím nebo jí zakázat pouze finanční podporu projektů realizovaných v Palestině nebo jí dovolit, aby poskytovala finanční prostředky určitým humanitárním organizacím, nebo vytvořit systém předchozího schválení vnitrostátním orgánem před každou finanční transakcí, anebo jí uložit přísnou povinnost dodatečně odůvodnit použití poskytnutých finančních prostředků. Navrhovatelka však tato alternativní opatření navrhla Radě ve svém dopise ze dne 25. května 2007.

117 Navrhovatelka dodává, že je taktéž zapotřebí zohlednit nadměrné obtíže, jež jí způsobují sporné akty, jelikož zasahují do samé podstaty její existence jakožto poskytovatele finančních prostředků ve prospěch charitativních organizací. V důsledku zmrazení jejích finančních prostředků není již s to provádět určité činnosti, pro něž byla založena, včetně činností ve prospěch charitativních děl v Nizozemsku.

118 Kromě toho neurčitá a potenciálně neomezená doba trvání opatření, o něž se jedná v projednávané věci a jež jsou v platnosti již více než čtyři roky, podtrhuje jejich nepřiměřenost. Nelze předvídat dobu, po níž bude Rada považovat za nutné uplatnění těchto opatření vůči ní. Navrhovatelka sama nemá žádnou možnost změnit své postavení.

119 Rada, Nizozemské království a Komise mají za to, že sporné akty jsou v souladu se zásadou proporcionality, takže nebylo porušeno právo navrhovatelky na respektování jejího majetku.

2. Závěry Soudního dvora

120 Opatření směřující ke zmrazení finančních prostředků uložené spornými akty představuje zajišťovací opatření, jehož zamýšleným cílem není zbavit dotčené osoby jejich majetku (viz výše uvedený rozsudek Kadi a Al Barakaat International Foundation v. Rada a Komise, bod 358). Nesporně však představuje omezení uplatňování vlastnického práva navrhovatelky – omezení, které navíc musí být označeno za významné vzhledem k obecnému dosahu opatření zmrazení a ke skutečnosti, že poprvé jí bylo toto opatření uloženo rozhodnutím ze dne 27. června 2003.

121 Podle ustálené judikatury se nicméně v unijním právu vlastnické právo netěší absolutní ochraně. V důsledku toho může být výkon tohoto práva omezen, pokud tato omezení skutečně odpovídají cílům obecného zájmu sledovaným Unií a nepředstavují vzhledem ke sledovanému cíli nepřiměřený a neúnosný zásah do samotné podstaty takto zaručených práv (viz rozsudek ze dne 30. července 1996, Bosphorus, C-84/95, Recueil, s. I-3953, bod 21, výše uvedený rozsudek Kadi a Al Barakaat International Foundation v. Rada a Komise, bod 355, jakož i rozsudek ze dne 16. listopadu 2011, Bank Melli Iran v. Rada, C-548/09 P, Sb. rozh. s. I-11381, body 89, 113 a 114).

122 Kromě toho z ustálené judikatury vyplývá, že zásada proporcionality je součástí obecných zásad unijního práva a vyžaduje, aby prostředky zavedené ustanovením unijního práva byly způsobilé k uskutečnění legitimních cílů sledovaných dotyčnou právní úpravou a nepřekračovaly meze toho, co je k dosažení těchto cílů nezbytné (viz zejména rozsudek ze dne 12. května 2011, Lucembursko v. Parlament a Rada, C-176/09, Sb. rozh. s. I-3727, bod 61, a rozsudek ze dne 13. března 2012, Melli Bank v. Rada, C-380/09 P, bod 52 a citovaná judikatura).

123 Vzhledem k tak zásadnímu obecnému zájmu, jakým je pro mezinárodní společenství boj všemi prostředky – v souladu s Chartou Spojených národů – proti ohrožení mezinárodního míru a bezpečnosti, které představují teroristické činy, nemůže být zmrazení prostředků, finančních aktiv a jiných hospodářských zdrojů osob označených podle pravidel stanovených nařízením č. 2580/2001 a společným postojem 2001/931 za osoby zapojené do financování terorismu považováno samo o sobě za neadekvátní (v tomto smyslu viz výše uvedené rozsudky Bosphorus, bod 26; Kadi a Al Barakaat International Foundation v. Rada a Komise, bod 363, jakož i Bank Melli Iran v. Rada, bod 115).

124 Navrhovatelka sama uznává legitimitu sledovaného cíle, tj. boje proti financování terorismu za účelem zachování míru a mezinárodní bezpečnosti, a nepopírá, že zmrazení finančních prostředků je s to tento cíl uskutečnit. Zpochybňuje pouze nezbytnost a přiměřenost zmrazení jejích finančních prostředků uloženého spornými akty.

125 Co se týče této nezbytnosti, je třeba konstatovat, že alternativní a méně omezující opatření připomínaná navrhovatelkou, jako je systém předchozího schválení nebo povinnost dodatečného odůvodnění použití vyplacených finančních prostředků neumožňují dosáhnout cíle, tzn. boje proti financování terorismu, stejně účinně, zejména vzhledem k možnosti uložená omezení obejít.

126 Kromě toho částečné zmrazení omezené na aktiva spojená s financováním terorismu není stanoveno ani společným postojem 2001/931 ani nařízením č. 2580/2001. Totéž platí pro rezoluci 1373 (2001) Rady bezpečnosti Organizace spojených národů, která v odst. 1 písm. c) obecně stanoví, že státy

zmrazí finanční prostředky a jiné finanční nebo hospodářské zdroje osob, které páchají teroristické činy nebo se je pokusí spáchat. Je však třeba zohlednit znění a cíl této rezoluce při výkladu unijních právních předpisů, jejichž cílem je tuto rezoluci provést (v tomto smyslu viz zejména rozsudek ze dne 29. června 2010, E a F, C-550/09, Sb. rozh. s. I-6213, bod 72, a výše uvedené rozsudky Bank Melli Iran v. Rada, bod 104, jakož i Melli Bank v. Rada, bod 55).

127 Co se týče údajné nepřiměřenosti ponechání navrhovatelky ve sporném seznamu spornými akty, je nutno připomenout, že články 5 a 6 nařízení č. 2580/2001 stanoví možnost schválit použití zmrazených finančních prostředků pro nezbytné potřeby či úhradu některých závazků a udělit zvláštní povolení k uvolnění zmrazených finančních prostředků nebo jiných finančních nebo hospodářských zdrojů (obdobně viz výše uvedený rozsudek Kadi a Al Barakaat International Foundation v. Rada a Komise, bod 364).

128 Kromě toho je třeba vzít na zřetel skutečnost, že na rozdíl od osoby dotčené ve věci, v níž byl vydán výše uvedený rozsudek Bosphorus, navrhovatelka svým jednáním přispěla k situaci, která vedla k jejímu zápisu do sporného seznamu, jak to vyplývá ze Sanctieregeling a z rozhodnutí o předběžném opatření.

129 Konečně ponechání navrhovatelky na sporném seznamu spornými akty nemůže být označeno za nepřiměřené z důvodu údajně potenciálně neomezené povahy. Toto ponechání je totiž pravidelně prověřováno, aby se zajistilo, že osoby a entity, které již neodpovídají kritériím pro zařazení do sporného seznamu, z něj budou vyňaty (obdobně viz výše uvedený rozsudek Kadi a Al Barakaat International Foundation v. Rada a Komise, bod 365).

130 Z toho vyplývá, že vzhledem k zásadnímu významu boje proti terorismu za účelem zachování míru a mezinárodní bezpečnosti nejsou omezení vlastnického práva navrhovatelky spornými akty nepřiměřená ve vztahu k zamýšleným cílům.

131 Druhý a čtvrtý žalobní důvod nejsou proto opodstatněné a musí být zamítnuty.

D – *K pátému žalobnímu důvodu*

1. Argumentace účastníků řízení

132 Pátým žalobním důvodem navrhovatelka tvrdí, že rozhodnutí 2007/445 z několika příčin nesplňuje požadavek uvést odůvodnění stanovený článkem 253 ES.

133 Zaprvé Rada neuvedla důvody, proč měla za to, že rozhodnutí v projednávané věci bylo přijato příslušným orgánem ve smyslu čl. 1 odst. 4 společného postoje 2001/931.

134 Zadruhé se Rada spokojila s tím, že ukázala, proč navrhovatelka podle jejího názoru spadala do oblasti formální působnosti nařízení č. 2580/2001, aniž uvedla důvody, proč měla při výkonu své posuzovací pravomoci za to, že vůči žalobkyni skutečně musela být uplatněna opatření směřující ke zmrazení finančních prostředků.

135 Zatřetí Rada neuvedla specifické a konkrétní důvody, proč měla po přezkumu za to, že zmrazení finančních prostředků navrhovatelky bylo i nadále odůvodněné. Omezila se na konstatování svého „přesvědčení“, že důvody, které odůvodňovaly původní zápis navrhovatelky do sporného seznamu, byly i nadále platné.

136 Začtvrté navrhovatelka Radě vytýká, že se nepokusila odpovědět na podrobné vyjádření, které jí navrhovatelka zaslala dopisem ze dne 25. května 2007.

137 Rada a Komise mají za to, že rozhodnutí 2007/445 ve spojení s odůvodněním a nařízením č. 2580/2001 je dostatečně odůvodněné.

2. Závěry Soudního dvora

138 Podle ustálené judikatury odůvodnění vyžadované článkem 253 ES musí být přizpůsobeno povaze dotčeného aktu a musí z něj jasně a jednoznačně vyplývat úvahy orgánu, jenž akt vydal, aby se tak zúčastněné osoby mohly seznámit s důvody, které vedly k přijetí opatření, a aby příslušný soud mohl vykonávat svůj přezkum (viz zejména rozsudky ze dne 2. dubna 1998, Komise v. Sytraval a Brink's France, C-367/95 P, Recueil, s. I-1719, bod 63, jakož i výše uvedené rozsudky Bertelsmann a Sony Corporation of America v. Impala, bod 166, a E a F, bod 54).

139 Požadavek odůvodnění musí být posuzován v závislosti na okolnostech případu, zejména v závislosti na obsahu aktu, povaze dovolávaných důvodů a zájmu, který mohou mít osoby, kterým je akt určen, nebo jiné osoby, kterých se akt bezprostředně a osobně dotýká, na získání těchto vysvětlení (viz zejména výše uvedené rozsudky Komise v. Sytraval a Brink's France, bod 63, Bertelsmann a Sony Corporation of America v. Impala, bod 166, jakož i Melli Bank v. Rada, bod 93).

140 Není požadováno, aby odůvodnění upřesňovalo všechny relevantní skutkové a právní okolnosti, jelikož otázka, zda odůvodnění aktu splňuje požadavky článku 253 ES, musí být posuzována s ohledem nejen na jeho text, ale také s ohledem na jeho celkovou souvislost, jakož i s ohledem na všechna právní pravidla upravující dotčenou oblast (zejména viz výše uvedený rozsudek Komise v. Sytraval a Brink's France, bod 63; rozsudek ze dne 22. června 2004, Portugalsko v. Komise, C-42/01, Sb. rozh. s. I-6079, bod 66, jakož i výše uvedený rozsudek Bertelsmann a Sony Corporation of America v. Impala, bod 166).

141 Z této judikatury předně vyplývá, že článek 253 ES nelze vykládat v tom smyslu, že požaduje, aby Rada zevrubně odpovídala na vyjádření předložená žalobkyní při jejím vyslechnutí před přijetím dotčeného rozhodnutí (obdobně viz rozsudky ze dne 10. května 1960, Barbara Erzbergbau a další v. Vysoký úřad, 3/58 až 18/58, 25/58 a 26/58, Recueil, s. 367, 411, jakož i ze dne 17. listopadu 1987, British American Tobacco a Reynolds Industries v. Komise, 142/84 a 156/84, Recueil, s. 4487, body 72 a 73).

142 Kromě toho byly v odůvodnění oznámeném navrhovatelce společně s rozhodnutím 2007/445 uvedeny jednotlivé a konkrétní důvody, jež vedly Radu – v souladu s čl. 1 odst. 4 společného postoje 2001/931, na základě informací považovaných vnitrostátním orgánem za spolehlivé – k názoru, že navrhovatelka byla zapojena do financování terorismu. Takovéto skutečnosti postačovaly k tomu, aby se navrhovatelka mohla seznámit s tím, co je jí vytýkáno.

143 Tento závěr platí i pro ostatní sporné akty, vzhledem k tomu, že je nesporné, že odůvodnění dovolávaná Radou byla totožná s výše zmíněným odůvodněním.

144 Co se týče druhého argumentu navrhovatelky, z odst. 1 písm. c) rezoluce 1373 (2001) Rady bezpečnosti Organizace spojených národů a z čl. 2 odst. 1 a 3 nařízení č. 2580/2001 vyplývá, že zmrazení finančních prostředků osob zapojených do teroristických činů představuje pravidlo. Proto nelze Radě vytýkat, že neuvedla doplňující důvody, jež by mohly vést k názoru, že by navrhovatelka měla být skutečně podrobena opatření směřujícímu ke zmrazení finančních prostředků.

145 Co se týče třetího argumentu navrhovatelky vycházejícího z neuvedení důvodů, proč měla Rada za to, že zmrazení finančních prostředků navrhovatelky bylo i nadále odůvodněné, je třeba připomenout, že jak bylo konstatováno v bodech 111 a 112 tohoto rozsudku, neexistují indicie, jež by naznačovaly, že by se od přijetí Sanctieregeling změnila skutková situace nebo její posouzení vnitrostátními orgány, co

se týče účasti navrhovatelky na financování teroristických činností. Navrhovatelka také netvrdí, že by Rada měla k dispozici indicie, jež by ji mohly vést k úvaze, že navrhovatelka po přijetí Sanctieregeling pozastavila nebo ukončila účast na financování teroristických činností.

146 Za těchto podmínek nebylo nezbytné podrobněji uvádět důvody, proč byla Rada přesvědčena, že důvody, které odůvodňovaly zápis navrhovatelky do sporného seznamu, byly i nadále platné.

147 V důsledku toho je třeba zamítnout poslední žalobní důvod, a tudíž zamítnout žalobu v plném rozsahu.

VII – K nákladům řízení

148 Podle čl. 122 prvního pododstavce jednacího řádu Soudního dvora, není-li kasační opravný prostředek opodstatněný nebo pokud je kasační prostředek opodstatněný a Soudní dvůr vydá sám konečné rozhodnutí ve věci, rozhodne o nákladech řízení. Podle článku 69 tohoto jednacího řádu, jenž se na řízení o kasačním opravném prostředku použije na základě článku 118 téhož jednacího řádu, se účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval. Odstavec 4 první pododstavec uvedeného článku 69 stanoví, že členské státy a orgány, které vstoupily do řízení jako vedlejší účastníci, nesou vlastní náklady.

149 Vzhledem k tomu, že kasačnímu opravnému prostředku Nizozemského království bylo vyhověno a kasační opravný prostředek navrhovatelky, jakož i její žaloba směřující proti sporným aktům byly zamítnuty, a vzhledem k tomu, že Nizozemské království a Rada požadovaly náhradu nákladů řízení, ponese navrhovatelka vlastní náklady řízení a nahradí náklady řízení vynaložené Nizozemským královstvím a Radou v tomto řízení o kasačním opravném prostředku, jakož i náklady vynaložené Radou v řízení v prvním stupni.

150 Komise jakožto vedlejší účastník řízení před Tribunálem a před Soudním dvorem, jakož i Nizozemské království jakožto vedlejší účastník řízení před Tribunálem ponesou vlastní náklady vynaložené v příslušných stupních.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (třetí senát) rozhodl takto:

1) Rozsudek Tribunálu Evropské unie ze dne 9. září 2010, Al-Aqsa v. Rada (T-348/07), se zrušuje.

2) Žaloba a kasační opravný prostředek Stichting Al-Aqsa se zamítají.

3) Stichting Al-Aqsa ponese vlastní náklady řízení a nahradí náklady řízení vynaložené Nizozemským královstvím a Radou Evropské unie v tomto řízení o kasačních opravných prostředcích, jakož i náklady vynaložené Radou v řízení v prvním stupni.

4) Evropská komise jakožto vedlejší účastník řízení před Tribunálem Evropské unie a Soudním dvorem Evropské unie, jakož i Nizozemské království jakožto vedlejší účastník řízení před Tribunálem ponesou vlastní náklady řízení vynaložené v příslušných stupních.

Podpisy.